

[Niels Frederiksen.]

Afgift, man skal give for at blive fri Ejer, maa ogsaa benyttes, naar man skal aflevere en Del af Aktivet mod Erstatning, da det er en samlet Kæde af Afgørelser, der er truffet de to Parter imellem.

Og der har vi netop i den Vurdering, der er foretaget paa Fuirendal, et interessant Eksempel paa, hvordan Vurderingsraadet har set paa det. Jeg skal tillade mig at oplæse Vurderingsraadets Bemærkninger, som dannede Grundlaget for, at vi i Jordlovsudvalget indankede Sagen for Over-Skyldraadet, idet vi fandt, at Motiveringen for at sætte Jorden paa Fuirendal op ikke var rigtig, selv om den i visse Henseender pegede paa det rigtige. Vurderingsraadets Formand skriver:

„Jordværdien i denne Skyldkreds er som overalt i Landet for Tiden paavirket i opgaaende Retning af det meget væsentlige Prisfald for den til et Gaardmandsbrug fornødne Besætning og tillige det ikke uvæsentlige Prisfald paa Byggematerialer i Sammenligning med Prisforholdene i Foraaret 1920“.

og han mener, at man kan konstatere en Opgang fra 1920, som det ærede Medlem Hr. Holstein anførte, indtil Afleveringsøjeblikket af mellem 300 og 400 Kr. pr. ha.

Det er altsaa en Dokumentation, der viser, at Vurderingsmyndighederne er gaaet lige den modsatte Vej af den, det ærede Medlem Hr. Holstein har antaget. Derfor forekommer det mig, at naar hele den Sag er blæst op med den Styrke i Pressen og den offentlige Mening, som den er, om den Uret, der ved Loven er sket Lensbesidderne, maa det være baade paakrævet og rigtigt, at vi, der har Medansvaret for denne Lovs Gennemførelse, overfor det høje Ting og for Offentligheden protesterer, naar der fra denne Talerstol bliver fremsat Meninger og Formodninger om denne Lovs Virkning, som ligger ganske udenfor det, der er foregaaet,

Jeg drister mig til at paastaa, at Landbrugsministeriet, i hvis Tjeneste Statens Jordlovsudvalg har staaet i alle de Aar, har vist det største Hensyn for at genere saa lidt som muligt ved denne Omkalfatring, som Lensloven nødvendiggjorde af Lensbesiddelserne her i Landet. Vi har søgt saa vidt gørligt at vise alle rimelige Hensyn for ikke at slaa noget i Stykker uden Grund, og vi har gjort det, forekommer det mig, i mange Tilfælde med Held, idet vi har rettet paa en hel Række af de Fejlgreb af økonomisk Art, som Lensbesiddernes egne Repræsentanter ved Lensnævnets Afgørelser har gaaet. Det forekommer mig rigtigt,

at man ogsaa tager dette Forhold med i Betragtning. Er det gaaet Lensbesidderne galt økonomisk, som man finder udtrykt mange Gange, maa man ikke give Lensloven større Skyld derfor, end den har.

Dahlgaard: Jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger til de Udtalelser, den højtærede Statsminister fremkom med her i Dag angaaende Lenssagen. Den højtærede Minister begyndte med at sige, at han kunde egentlig ikke forstaa, hvorfor dette Samraad var bragt frem her i Salen, idet han jo i Finansudvalget klart og tydeligt havde besvaret det Spørgsmaal, der var stillet. Og hvorledes lød Spørgsmaalet da? Spørgsmaalet lød saaledes: Om Landbrugsministeren havde forebragt Højesterets-sagfører Kemp Ønske om nye Standpunkter i Forhold til tidligere Procedure i Retssagen angaaende en Lensbesidders Erstatning i Henhold til Lensloven.

Ministeren sagde, han havde klart og tydeligt besvaret dette Spørgsmaal med et Nej, han havde ikke forebragt Højesterets-sagfører Kemp Ønske om nye Standpunkter i Forhold til denne Procedure overfor *Vurderingsraadet*. Men Proceduren overfor Vurderingsraadet er ikke Retssagen, højtærede Minister. Med andre Ord, i Ministerens Svar ligger en Omgaaelse af Spørgsmaalet, og det fremgik ogsaa af, hvad der foregik i Finansudvalget, og indirekte af, hvad der er foregaaet her i Dag, at Ministeren ikke vilde benægte, at han havde forebragt Kammeradvokatens Repræsentant Ønske om nye Standpunkter i Forhold til hans tidligere Procedure for *Højesteret*, altsaa netop i Retssagen, som der blev spurgt om i Finansudvalget.

Heri laa det dunkle i Ministerens Udtalelse i Finansudvalget, og for nu at dække denne Dunkelhed føjer Ministeren hertil i Dag en ny dunkel Tale, idet han siger, at det er hans Opgave at drage Omsorg for, at Højesterets Kendelse respekteres.

Hvad der menes dermed, er for mig ganske gaadefuldt. Selvfølgelig skal Højesteretsdommen respekteres, den skal respekteres af de Organer, der i denne Forbindelse kommer i Betragtning, det vil med andre Ord sige Over-Skyldraadet, og til Overflod erklærer Ministeren her i Dag, at han erkender fuldt ud, at Kammeradvokatens Repræsentants Procedure overfor Vurderingsraadet var fuldt i Overensstemmelse med den Højesteretsdom, der var afsagt; altsaa al Instruktion erkender Ministeren selv i Dag var overflødig. Og den var selvfølgelig i det hele taget overflødig. Det er